

Мария Илиева

Небето прегърна

Натежаха от мъка
крилата на птиците,
в очите им дъжд завали.
Нависоко летяха,
но сили не стигнаха.
Сивият облак ниско пълзи...
Коренът му драска
на полето по тръните.
Мокри са те, и са сиви.
Мечтите увиснаха,
без сила, пречупени.
Тополите остри, сякаш ками
пронизоха хладно
крилата на полета.
Замириса на хлад и сиви мъгли.
Дърветата драскаха вятъра.
С вятър се носят,
бездомни и скитаци,
птици покой не намират...
И нямат гнезда.
В броеница накъсана,
превърщат се в ято.
Небето е тежко...
Мълчи.
А мечтаеха дъх и на пролет
и сини цветя.
Все още припляскват
с крилата по въздуха,
пълен на слънцето
със последни лъчи.
Ято от птици, не чакащо пролет...
Отлитат над мен, чувам плача,
на крилете, от вятър прекършени.
Опустяха поля,
във които се смеех и тичах
свободна.
Притихнал е залезът,
гаснещ в зениците.
Небето прегърна
мъртвите свои деца!

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10140>]